

Samsundet, ogsaa holder paa Krigen og det der følger med Krigen. — Kunde Danmark faa en garanteret neutral Stilling, det vil sige en vedvarende Neutralitet, som var garanteret af Europas Magter, vilde det selvfølgelig være en uhyre stor Fordel for Landet. Det vilde være en Betryggelse for det fredelige Arbejde, og der vilde derved aabnes en Mulighed for, at de uhyre militære Udgifter, som vi nu lide under her i Landet, kunde blive nedsatte. Men jeg venter ikke, at denne Regering med Uvov og Kraft vil arbejde for, at Militærudgifterne kunne blive nedsatte her i Landet, og det af flere Grunde. For det første er vort Militærvæsen i den Stikelse, hvori det er indrettet nu, en uhyre Forsørgelsesanstalt, den største, vi have i Landet, hvor navnlig en Mængde af Overklassens Sønner kunne anbringes i ansete og magelige Stillinger. Men dernæst hænger jo hele vort Militærvæsen sammen med en anden Ting, som endnu er langt vigtigere, og det er, at den nuværende kapitalistiske Udbytning foregaar i Ly af Militærvæsenet. Militaristerne og Kapitalisterne ere nøje knyttede sammen; vi se, hvorledes den ene tyr til den anden, den ene kan ikke undvære den andens Støtte. Vi have jo alle sammen set, eller vide alle Bested med, hvorledes man under Hungerrevolter og ved lignende Lejligheder tyr til Militærmagten for ved Hjælp af den at jage Arbejderne tilbage til Minerne og Bærkstederne, tilbage til al den Nød og Glendighed, de have søgt at befri sig for. Militarismen og Kapitalismen ere altsaa uadskillelig forbundne. Og dernæst kan man godt forstaa, at Regeringerne baade her og andetsteds af al Magt holde paa den bestaaende Militarisme, fordi det er i Ly af Bazonetterne, at mange af Regeringernes Handlinger foregaa. Mange af de Lovbrud, vi have været Vidne til, ere netop foregaaede i Ly af Militærmagten og have ikke haft anden Ret at støtte sig til end den Ret, som sidder i Sphidstagen. Derfor venter jeg ikke, at en garanteret Neutralitet, og hvad der var endnu bedre, en deraf følgende Afvæbning vil finde Sted under det Regerings-system, hvorunder vi nu leve. Jeg tror ikke, at den Dag vil oprinde, for den kapitalistiske Udbytning forsvinder fra Verden. Den Tanke, at der skulde eksistere Fred mellem de forskellige Nationer, bliver heldigvis mere og mere almindelig, og jeg tror her at turde udtale, at det er det socialistiske Arbejderparti, som har Vren for at gaa i Spidsen for denne Bevægelse. Der blev sidste Sommer afholdt en international Kongres i London, og denne Kongres blev aabnet med en uhyre stor Fredsdemonstration i Hyde Park, ved hvil-

ken Lejlighed der optraadte Talere fra næsten alle Europas Lande. Dette Mødes Betydning laa ganske vist ikke deri, at der var samlet en uhyre Menneskemængde, men deri, at disse Talere, som optraadte der og talte for Fred mellem de forskellige Nationer, talte paa mange Millioner Menneskers Vegne, og at der bag ved dem stod en uhyre Arbejderhær i de Lande, hvorfra de vare sendte, og det er deri, jeg ser en Mulighed for, at vi kunne naa hen til Fred mellem de forskellige Lande i Europa. En af Grundene, hvorfor Sværdet holdes i Steden, er efter min Formening den, at Regeringerne frygte for Socialdemokratiet. Vi maa jo huske paa, hvem det er, der udgør Hærens store Masse. Det er Arbejderne. Men Arbejderne ere heldigvis nu blevne saa intelligente og forstandige, at de ikke længere lade sig opfanstifere af Nationalgalsskab eller religiøs Fanatisme eller de andre Paastud, Regeringerne hidtil have haft for at kunne erklære Krig. Det lader sig ikke gøre mere. Regeringerne begynde selv at frygte for, at de Hære, som de tidligere have stølet paa blindt at kunne føre i Flden for næsten, hvad det skulde være, ikke længere ville være de blinde Redskaber, som de hidtil have været i Regeringernes Hænder. Den Dagsorden, som er bleven oplæst her, skal mit Parti være villigt til at stemme for, men jeg vil her udtale, at vi ikke tillægge den nogen stor Betydning. Vi tro ikke, den kan gøre nogen Skade, men desværre, maa jeg sige til, tror jeg egentlig heller ikke, den vil gøre nogen Gavn. Den er ustyldig i sit Indhold og i sin Ordlyd, og derfor finder jeg, at vi udmærket godt kunne stemme for den, men Socialdemokratiet vil ikke kunne slaa sig til No med den Dagsorden, vi have hørt her. Vi ville fremdeles arbejde paa det Punkt, der staar paa vort Program om at fremme den internationale Broderkæbsfølelse mellem de forskellige Landes Arbejdere, og først naar den Tanke slaar igennem, først da tror jeg, vi kunne naa til det, vi alle ønske, nemlig Fred mellem de forskellige Nationer.

F. Bojsen: Hvis jeg forstod den ærede Ordfører for Forespørgerne ret, indlede han sit Foredrag i Dag med at minde om det gamle Ord, at småa Stater have det tilfælles med unge Damer, at de have bedst af at blive omtalte saa lidt som muligt. Dette er vist overordentligt rigtigt sagt. Det har derfor forundret mig lidt at se dette Spørgsmaal rejst paa nu, efter at vi havde drøftet det med stort Udbytte og tilfredsstillende Resultat ved 1ste Behandling af Finanslovsforslaget, hvor vi jo hørte den højt-